

A miklósfai négykaréjos templom

2013 július 18. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [1](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Magyar Nemzet szombati magazinjának egyik legérdekesebb sorozatát közöljük le folytatásokban, melyben a remek Ludwig Emil megmutatja nekünk a rejtőzködő Magyarországot eldugott kincseit, melyek mellett sokszor figyelmetlenül elhaladunk a mindennapi rohanó életünk során. Vigyázzunk ezekre a páratlan kincsekre, hiszen ezek a kincsek alappillérei szeretett Hazánknak.

Miklósfá ma Nagykanizsa város déli településrésze. Néhány évtizede még nemcsak önálló község volt, de nem is Zala megyéhez tartozott: a régi somogyi megyehatár a Nagy- és Kiskanizsát elválasztó Principális-csatorna, illetve a vele párhuzamosan a Mura felé folydogáló Bakónaki-patak mentén húzódott, a falu ettől keletre, a régi országút melletti dombhátra épült. Neve a XIX. század végi jegyzékben Somogy-Szentmiklósként szerepel, a csurgói járáshoz tartozó helységnek az 1891-es népszámláláskor 1772 magyar lakosa volt. Száz évvel később, 1990-ben is szinte ugyanannyi lakost számoltak össze az időközben közigazgatásilag az 50 ezres megyei jogú városhoz csatolt faluban, amelynek nevét 1950-ben változtatták Miklósfára.

A település – Árpád-kori templomának védőszentje után – Sanctus Nicolaus néven bukkan fel egy 1278. évi iratban. 1513-ban Zenth Myklosként szerepel egy birtokösszeírásban. A török elleni védelemben kulcsszerepet játszó Kanizsa várának előterében lévő község nem élhette túl az évszázados háborúskodást. A többszöri sikertelen ostrom után 1600-ban elfoglalt erődítményt kilencven évig tartotta megszállva a sztambuli porta, a Buda után négy évvel, 1690-ben felszabadított várat egy évtized múlva a bécsi udvar romboltatta le. Köveit, tégláit az 1700-as évek első felében megnevelt jelentőségű Kanizsa építkezéseihez használták fel.

A barokk kor városi emlékeinek köréhez kapcsolható a központtól három kilométerre lévő, hódoltság után újraneépült Szentmiklós falu plébániatemploma is. Az országút közelében fekvő emlék épület szépen gondozott, fákkal, bokrokkal övezett füves térség közepén áll. Centrális szerkezetű: központi teréhez négyfelől egy-egy félköríves karéj kapcsolódik, alaprajza ezáltal görög keresztet képez. Középső részét lapos kupolaboltozat fedi, előle emelkedik a karcsú, barokk hagymasisakos torony. Fekvő ovális alakú ablakai egymás fölött ismétlődnek, kávájuk faragott kőből készült, amint a nyugati oldalon lévő bejáratának kerete is. A kis előcsarnokba nyíló, rokokó stílusú kapuzat ormát a Festetics-család gazdagon faragott kőcímere díszíti.

A templom 1765-ben épült, ugyanabban az évben, amikor megnyílt Kanizsán a piarista gimnázium a kegyesrendiek egy évvel korábban felépült temploma mellett. Ekkor már állt az alsóvárosi ferences templom az emeletes kolostorral, más barokk egyházi és középületekkel együtt. A pompás berendezéseket, oltárokat készítő mesterek keze nyomát láthatjuk viszont a miklósfai templomban is, különösen a szentélyként szolgáló keleti apszisban lévő főoltáron, az újkori védőszent, Szűz Mária és a mellékalakok fából készült remek szobrain. A mennyezetfreskók is a kor magas színvonalú munkái.

A Dunántúl román kori építészetéből több helyen megmaradt centrális-négykaréjos kápolnák sok száz évvel később született rokonán, a miklósfain lényegileg ugyanannak a szakrális téralkotásnak és -szimbolikának a jegyeit láthatjuk, mint a sorozatunkban korábban bemutatott pápocin és jákin.

Ludwig Emil, mno.hu

Ajánló

